

השקפה צעירה

עלון מספר 236

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (ע"ד)

יום שישי
 יא' סיון ה'תשע"ו (17.6.16)

הצטרפו אלינו!

תוכניות חינוכיות לילדים ונוער • גמ"ח "רק בשמחות" - השאלת ציוד לשמחות ולבית האבל • גמ"ח "לבריאות" השאלת ציוד רפואי וסיעודי • מרכז להפצת ערכי היהדות • חלוקת מצרכי מזון • ערבי תרבות • בית מדרש יוצר לדתיים ולחילוניים • מרכז התנדבות קהילתי • מרכז הדרכה • חוגי ילדים

מה בפנים?

- חינוך באהבה השליחות
- מושג השבוע טילטול
- מבט לעומק לנצח בנגינה
- סיפור לשבת האיש שביקש להיות
- ממטעמי המטבח עוגת גבינה פרורים

שבת פרשת "בהעלותך"

יציאת שבת	כניסת שבת	הצורך הגלילית
20:19	19:27	חצור
20:34	19:20	בית שאן

בתשובה, ולהתחבר לשורש הטוב בתוכם. זהו "אל מול פני המנורה יאירו נרותיה", שכל היחסים של המורה המדליק את התלמיד, והתלמיד יהיו אל מול הפנימיות של המנורה, הטוב שבכולנו, וריכוז זה בטוב, הוא המעלה אותנו ממקומות של פורענות. ואולי זו הסיבה שבנ"י שרים פסוק זה בשמחה רבה בזמן הוצאת התורה, כי לכאורה, מה השמחה והגאווה? מכל פסוקי התורה, דוקא להביא פסוקים שנשתלו בין שתי פורענויות כדי להפסיק ביניהן? אלא שהשמחה היא שהתורה למדה אותנו שבין דברים קשים אחד לשני, יפסיקו דברים רכים של אהבה ושכינה, והפסקה זו לא רק מונעת חזקה של השנות הפורענויות ח"ו, אלא מבטלת אותם כל עיקר. ועל זה אמרו חז"ל "איש ואשה, זכו, שכינה בקרבם (שובה ד' רבבות אלפי ישראל, שעל 22,000 מישראל שורה שכינה), לא זכו, אש אוכלתם ("ונר רשעים ידערך") (בבלי, קדושין). ועל זה אומר הפיוט "והארץ יסדה על בלימה" שכל הבריאה תלויה על הצדיקים שהם נעלבים ואינם עולבים, שעל ידי היכולת לבלום את הכעס, ולהפריד בין אש הפורענות, לבאה אחריה, ולהכניס מילה טובה, ע"ז, עומד העולם מפני כליה. כך גם אדם הראשון, מיד אחרי שננצפו ע"י הקב"ה, מה הוא אומר לאשתו, שהסבה לו כל כך נזק, לו ולדורות הבאים? "ויקרא האדם שם אשתו חוה, כי היתה אם כל חי", מחמאה. לא חנופה, אמת, אבל דבר טוב. ד' יזכנו ללמד זכות על עם ישראל, וממילא לא יהיו לנו עוד פורענויות, מעתה ועד בוא המשיח בב"א.

תפילות השבת בבית המדרש "חזון הדור הצעיר"

ערב שבת בהעלותך
מניין ראשון - 18:15 (תפילת פלג)
מניין שני - 19:15
שבת בבוקר: 08:00 (קורבנות)
קידוש וכיבוד: 10:08
שיעור עם הרב אהרון - 19:00
תפילת מוצאי שבת - 20:15
 לפרטים: 0525241675

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

"אור צדיקים ישמח ונר רשעים ידערך" מצוה התורה על אהרן להעלות את הנרות את מול פני המנורה. ומפרשים חז"ל שכשמורה מחנך את הנער, עליו להיות סובלן כלפי החולשות של הנער, שכדי שהשלהבת תעלה בנר, יש להחזיק את המצית זמן מה, ולחכות. כך היא דרכה של תורה: דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. עד כמה מורה לנו התורה לנהוג כך בינינו. "והיית לנו לעינים" ושואל רבינו בחיי, הרי עמוד הענן מורה להם הדרך, ולמה לנו את יתרו? להיות יתרו עד לכל החיים הניסיים של ישראל במדבר, כדי שידעו אומות העולם את אהבתו לעמו.

- כל דבר המתעלם מעינינו תהא מאיר (כמו שהארת על ישראל את מבנה בתי הדין המדורג, שהיא עצת יתרו)
- תהא חביב עלינו כגלגל עינינו.
- וכך מדבר משה עם יתרו כשזה בוחר לעזוב את עם ישראל. לא כעס, לא האשמות, מחמאות. וגם בעת צרה ומצוקה, כשהתורה אומרת "ויהי בנסוע הארון" ואומרים חז"ל שפסוק זה אינו במקומו, ונחלקו רבותינו לשלוש דיעות איפה כן ראוי היה להופיע פסוק זה. אבל רצה הקב"ה להפריד בין פורענות לפורענות, ולכן מופיעים שני פסוקים אלו פה. לפני פסוקים אלו אומרת התורה "ויסעו מהר סיני", ומסבירים חז"ל שבנ"י ברחו ממקום מתן תורה כמו ילדים היוצאים מהכיתה בהפסקה בבית ספר, וזה מקטנות האמונה, כאילו התורה להם לרועץ (ח"ו). ואחרי פסוק זה "ויהי העם כמתאוננים", כאילו יש להם על מה להיות אוננים (אבלים), כי משה לימד אותם הלכות עריות, וקשה היה להם לוותר על נישואין בתוך המשפחה, כגון דודה ואחיינה (כמו הוריו של משה עצמם).

מה מלמדת אותנו התורה בהזזת מקומם של פסוקים אלו כדי להפריע בין פורענות לפורענות? שגם מערכות היחסים שלנו, אם יש לנו דברים קשים לאמר לבני זוגינו, לילדינו, לחברינו לעבודה, שתמיד נפריע בין בקורת לבקורת, בדבר טוב. לא שנתחנף, אלא שנאמר משהו טוב על האדם הננזף, דבר שהוא טוב באמת. ואומר רב נחמן ש"עוד מעט ואין רשע" (תהילים) מכון למחשבה טובה זו, שאם נדון את חברינו בעין טובה, אז אין רשע, ז"א, הדבר הטוב הוא מעודד את חברינו לחזור

"איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק..."

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

לנצח בנגינה

קח את הלויים – הלכה, כמה נימין היו בכינור שהיו הלויים מנגנים בו? א"ר יהודה ז' נימין היו בכינור, שנאמר " שובע שמחות את פניך, נעימות", אל תהי קורא שובע אלא שבע שמחות. וכן דוד אומר "שבע ביום הללתיך על משפטי"... והיו הלויים עומדים על הדוכן ומזמרים לפני מי שאמר והיה העולם. [מדרש רבה] מדוע יש דגש על מספר המיתרים שבכלי הלויים? מה זה מסמל?

בתפילה אנחנו מזכירים את החלוקה של העבודות בבית המקדש - כְּהֵנִים בְּעֹבֹדְתָם וְלוֹיִים בְּדוֹכְנָם וְיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲמָדָם. אם נתבונן נראה שעבודות אלו מחולקים לשלושת הפעולות הכלליות של כל אדם, מחשבה, דיבור ומעשה. הכוהנים מבצעים את החלק המעשי, את עבודת הקורבנות. הלויים מופקדים על חלק הדיבור, הם שרים ומנגנים. וישראל, הם מלווים במחשבה את שאר העבודות.

שלושת החלקים האלו משלימים זה את זה, יחד הם הופכים למעשה שלם אשר הביטוי שלו מופיע בצורות שונות. גם מעשי הכוהנים ושירת הלויים תלויים ברצון ובמחשבת ישראל, ומאידך, המחשבה צריכה כליי ביטוי שבלעדיהם אינה יכולה לפעול את פעולתה.

ישנן דרכים שונות לנצח מלחמה. המדרש מספר על הגישה השונה של ארבעה ממלכי ישראל, דוד אמר "ארדוף אויבי ואשיגם וגו'". אמר לו הקב"ה, אני עושה כן... עמד אסא ואמר, אני אין בי כח להרוג להם, אלא אני רודף אותם ואתה עושה. אמר לו, אני עושה... עמד יהושפט ואמר, אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף, אלא אני אומר שירה ואתה עושה. אמר לו הקב"ה, אני עושה... עמד חזקיהו ואמר, אני אין בי כח לא להרוג ולא לרדוף ולא לומר שירה, אלא אני ישן על מטתי ואתה עושה. אמר לו הקב"ה, אני עושה...

עיקר תפקידם של ישראל בפה, "עם זו יצרתי לי, תהלתִי יִסְפְּרוּ". אנחנו גם יודעים ש"הקול, קול יעקב", שעיקר כוחם של ישראל בפה, שכוח זה ניתן לנו בכדי להכניע את יריבנו. הלויים הם אלו שעל ידי "רוממות אֵל בְּגִרְוֹנָם" גברו על האויבים "וְחָרַב פִּיפִּיּוֹת בְּיָדָם". שבעת המיתרים מרמזים על שבעת השירים, על השיר המיוחד לכל יום, על שבעת סוגי ה"קול" המוזכרים ב"מזמור לדוד", הלויים שרו את השיר של העולם.

כשמדברים על ניצחון אנחנו רגילים לחשוב על מלחמה, על כוח, על דיכוי של היריב. ישנה אבל דרך אחרת, מהותית הרבה יותר. "למנצח בנגינות", כמו מנצח של תזמורת. כשאפשר לשנות את היריב מבפנים, להביא אותו להזדהות מוחלטת עם דרכך, לצרף אותו לשירתך.

כששלמה בנה את בית המקדש המטרה הייתה לקרב גם את כל אומות העולם למטרתם, "וְגַם אֶל הַנְּכָרִי אֲשֶׁר לֹא מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הוּא, וְכָא מֵאֲרָץ רְחֹקָה, לְמַעַן שְׁמֶךָ". שירת הלויים נועדה לעורר את העולם, להביא את העולם לאותו המקום של אמונה בבורא. "לְמַנְצֵחַ בְּנִגְיֹת מְזֻמֹּר שִׁיר, אֲלֵקִים יְחַנְּנוּ וַיְבָרְכֵנוּ, יֵאָר פְּנֵי אֲתָנוּ סֵלָה. לְדַעַת בְּאֲרָץ דְרָכָה, בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוּעֶתְךָ. יוֹדוּךָ עַמִּים אֲלֵקִים, יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלָם". "תהלת ה' יְדַבֵּר פִּי, וַיְבָרֶךְ כָּל בָּשָׂר שֵׁם קְדוֹשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד".

חורבן הבית והפסקת אותה השירה פגע בעולם כולו, "שִׁפְךָ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּךָ וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ", מה גרם להם לא לדעת? מה הביא למרחק הגדול שלהם מהבורא? "פִּי אֶכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נְהוֹי הַשְּׂמוֹ". אנו מצפים ומתפללים לבנינו, למצב בו נוכל לחזור ולהעיר את הבריאה כולה, "שִׁירוּ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ, שִׁירוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ".

(מבוסס על תורתו של השפת אמת)

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

מבואר בחסידות, שאף על פי שבזמן הזה "תלמוד גדול", מכל מקום לעתיד לבוא תהי ההלכה ש"מעשה גדול". ומכיון שנמצאים אנו על סף הגאולה, מודגש ביותר הענין ד"המעשה הוא העיקר". (שיחת חג השבועות תשד"מ)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

עוגת גבינה פרורים

750 גרם גבינה לבנה 5%	המצרכים:	3 ביצים
1 גביע שמנת חמוצה	2 כוסות קמח רגיל מנופה	1 אבקת אפיה
1 כוס סוכר	1 אבקת אפיה	150 גרם חמאה מומסת.
1 תמצית וניל		
1 אינסטנט פודינג וניל		

אופן ההכנה:

בצק

מערבבים במיקסר את כל החומרים הבאים עד לקבלת בצק אחיד : קמח, אבקת אפיה, 2 כפות סוכר , תמצית וניל, חמאה, 3 חלמונים.

משטחים בתבנית 26 את הבצק ואופים בתנור שחומם מראש ל – 180 מעלות במשך 30 דק'

מקררים מעט את הבצק ומגרדים עם מזלג כוס פיזורים

מילוי

מקציפים את 3 החלבונים עם יתרת הסוכר.

בקערה נפרדת מערבבים את הגבינה+ השמנת+פודינג וניל.

מקפלים את החלבונים לתוך הגבינה

כשהבצק קר מוזגים את המילוי על הבצק שבתבנית ומעל המילוי מפזרים את כוס הפיזורים.

על העוגה להיות 24 שעות במקרר לפני שהיא נגמרת. בתיאבון.

מקווה לטבילת כלים

כסיעתא דשמיא אנו בונים מקווה לטבילת כלים
ניתן לתרום ולהקדיש את המקווה או חלקו
לרפואה שלמה או להבדיל לע"נ יקירכם

זכות מצווה זו תעמוד לכם ולב"ב עד עולם

לפרטים מיכאל דאודי 0525241675

"כל דבר שמתחיל לבסוף נגמר,
שום דבר לא נמשך לנצח,
מה שהתחיל בחיוך ייגמר בדימעה,
והיכן שהמילים לא עבדו...
השתיקה כבר תעשה את העבודה"

הפתגם השבועי

אחת מל"ט המלאכות האסורות בשבת היא "מלאכת המוציא מרשות לרשות", או במילים אחרות, טלטול בין רשויות שונות, דהיינו מרשות היחיד – קרי רשות פרטית, לרשות הרבים – רשות הציבור. משמעות האיסור היא וצאת חפץ או משא מרשות היחיד לרשות הרבים או להפך, או העברתו ד' אמות (כ-180 ס"מ) בתוך רשות הרבים. בעוד הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים היא אב מלאכה, העברת ד' אמות ברשות הרבים והכנסה מרשות הרבים לרשות היחידהם תולדה, וכן זריקה או הושטה של חפץ מלאכה זו אסורה בשבת וביום כיפור. אולם, איסור הוצאה (טלטול לא חל ביתר ימים הטובים, כולל ראש השנה).

על פי התלמוד הבבלי (שבת, צו, ב) מקור הדין הוא בבקשתו של משה מהעם לחדול מלהעביר את תרומותיהם לבניית המשכן: "ויצב משה ויעבירו קול במחנה לאמר, איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקודש, יכלא העם מהביא." (שמות לו:ו). מכך לומדת הגמרא שדברי משה אינם רק קריאה לחדול מהבאת תרומות למשכן, אלא גם ציווי שלא להוציא דברים בשבת מרשות היחיד - האוהל של כל משפחה, לרשות הרבים - חצר המשכן.

מופיע איסור מפורש על טלטול מרשות לרשות בספר ירמיהו: "כה אמר ה' השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים. ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת, וכל מלאכה לא תעשו. וקדשתם את יום השבת כאשר צויתי את אבותיכם." (יז: כא-כב)

הדרך הנפוצה ביותר "להתיר" טלטול בשבת היא בהקמת "עירוב", אבל זה נושא לכתבה נפרדת!

האיש שביקש להיות

סתת אחד לא היה מרוצה מחייו. כשעבר פעם מול ביתו של סוחר עשיר, וראה את ביתו המפואר ואת אורחיו החשובים, חשב הסתת: "כמה עוצמה יש לסוחר! הלואי ויכולתי גם אני להיות סוחר". לפתע, ככמטה קסם, הפך הסתת להיות סוחר עשיר, בעל בית ענקי עם עושר וכבוד. יום אחד ראה את השר עובר בכרכרתו הזהובה, מלווה במשרתים ובחיילים המכים בתופים לכבודו. קנא בו וחשב: "הלואי ויכולתי להיות שר חשוב". והנה, הוא הפך להיות שר חשוב הנישא על ידי משרתיו. אך היה זה יום קיץ חם, השמש להטה, והתחיל להיות לו לא נוח להסתובב בכבדי המלכות ברחבי העיר.

הסתכל על השמש וחשב: "כמה עוצמה יש לשמש הזו, הלואי ויכולתי להיות השמש".

בן רגע הפך השר לשמש והפיץ את אורו מן הרקיע. אך לפתע הגיח ענן שחור והסתיר אותו. בשנייה אחת אבד כוחה של השמש. ושוב הוא חשב לעצמו: "הלואי ויכולתי להיות ענן זה".

הפך האיש לענן והחל מטיל בשמיים מעל להרים ושדות. אך לפתע הרגיש שהוא נדחף בחוזקה. כשהביט אחורה, ראה את הרוח נושפת בעורפו. "כמה עוצמה יש לרוח, הלואי ויכולתי להיות רוח" התפלל האיש.

הפך האיש לרוח והחל עושה שמות בטבע - עקר עצים, העיף חולות נודדים. אך כשהגיע לאבן ענקית, ראה כי הוא אינו מצליח להזיז אותה. כמה שהוא לא התאמץ - האבן נשארה נטועה במקומה ולא זעה. "כמה עוצמה יש לאבן הזו" חשב. "הלואי ויכולתי להיות אבן".

הפך האיש לאבן העצומה, והרגיש החזק ביותר בעולם. אך לפתע, באורח פלא, הרגיש כאבים עזים בגופו, ולא האמין: "מי יכול להיות יותר עוצמתי ממני, האבן הגדולה?"

הוא הביט למטה וראה מתחתיו סתת אוהז בפטיש. אז הוא ביקש להיות

הלכה בהרחבה הרב אהרון חדד

אדם שביום טוב כבה לו הנר שאיתו הוא מעביר מאש לאש ואין לו נר אחר בבית האם הוא יכול לקחת אש מהשכן שידוע לו שהשכן הדליק את האש ביום טוב אומנם לא הדליק את האש בשבילו. האם מותר ליהנות מהאש הזאת שהרי הודלקה באיסור ביום טוב.

הלכה למעשה: מותר לו לקחת אש מהשכן למרות שידוע שהאש הודלקה ביום טוב באיסור.

הלכה בהרחבה: מן השולחן ערוך בסימן תק"ב כתב, אסור ביום טוב להוציא אש לא מן עצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ולא מן המים. ולדעת רוב הפוסקים זה משום איסור מוליד, ואיסורו מדרבנן כמו שאסור לרסק קרח בשבת משום מוליד, והמשנה

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ובכללם ל...

⊕ אלוסנת יסכה בת רבקה ⊕ יואב בן לאה ⊕ חנה בת מרים ⊕ רונן בר עדנה ⊕ אליה בת סיגל ⊕ אביגדור בן שרה	⊕ עדה עטייה ⊕ נתנאל טלקר ⊕ חנניה ביטון ⊕ משה דואב